

[Per Federspiel.]

på et videregående samarbejde, nemlig Kul- og Stålundionen, havde tilsvarende myndigheder.

Man havde den såkaldte høje autoritet, direktionen, om man vil, der over hovedet på de enkelte regeringer kunne træffe beslutninger, bindende for de enkelte borgere, erhvervsorganisationer eller korporationer. Men hvad skete? I praksis blev denne myndighed aldrig udnyttet. Man talte sig til rette, man forhandlede om tingene, den fremgangsmåde, som vel er naturlig blandt civiliserede nationer. Omvendt: inden for den større kreds af samarbejdende lande i OEEC var der ingen regler, hvorved et flertal kunne majorisere et mindretal, men alligevel forhandlede man sig til rette; der er talrige eksempler på, at et mindretal har bøjet sig for et flertal for at få en afgørelse, selv om man kunne have forhindret det i kraft af sit veto. Inden for de seks landes fællesskab er der jo ikke noget organ, som svarer til den europæiske kommissions høje myndighed; dér er det ministerrådet — med andre ord regeringerne — som med kvalificeret flertal træffer de egentlige afgørelser; og således som dette forbund er indrettet, vil det i virkeligheden sige, at i praksis kan man ikke tænke sig, at et mindretal tvinges imod sin vilje. Jeg kan blot nævne, at Beneluxlandene, der i reglen må formodes at stå sammen, aldrig vil kunne blive overstemt af de tre stormagter.

Lad mig hertil knytte yderligere en bemærkning. Jeg tror ikke, at ministeren og jeg i virkeligheden er så forfærdelig langt fra hinanden. Af hans redegørelse fremgik det meget klart, at man ved den seneste tids udformning af frihandelsplanerne nærmer sig mere og mere den samme organisationsform, som er gældende inden for fællesmarkedet. Man har ikke kunnet begrænse sig til det oprindelige forslag om alene at foretage en gradvis nedsættelse af tolden og en gradvis udvidelse af importkvotaen og så i øvrigt overlade kontrollen med traktaten til OEECs i denne henseende meget spinkle organisation. Man har erkendt, at hvis disse to planer skulle arbejde harmonisk sammen, måtte de stort set have de samme organer; de måtte beskæftige sig med de samme foretelser inden for erhvervslivet, inden for det økonomiske liv;

med andre ord: for at tandhjulene skal passe sammen i disse to områder, må de i virkeligheden nærme sig hinanden, så de kommer til at ligne hinanden til forveksling.

I mange af de kredse, hvor man principielt tager afstand fra en dansk tilslutning til de seks lande — og det sker jo ud fra de mest forskelligartede begrundelser — hæfter man sig hovedsagelig ved det fremmedartede i fællesmarkedets politiske struktur og ved frygten for at miste landets uafhængighed. Jeg tror, at disse betragtninger, til dels af de grunde, jeg har nævnt, beror på en fejlvurdering af de politiske realiteter.

Lad mig nævne et enkelt eksempel, som også det ærede medlem hr. Per Hækkerup var inde på: man frygter for, at Danmark ved en tilslutning til de seks landes organisation vil blive afhængig af Tyskland; det er endda udtrykt sådan, at Danmark vil blive et tysk lydland, og man hæfter sig her ved de uløste problemer, som endnu eksisterer i Tyskland. Men forholdet må da være ganske det omvendte, idet Danmark inden for de seks landes organisation vil sidde ved bord med fem andre, og risikoen for en tysk dominans må vel allerede derved være begrænset. Står vi udenfor, er forholdet et ganske andet. Det erkendes, at vi i uendelig mange henseender er afhængig af de seks lande med hensyn til vor handel, vore forbindelser af den ene eller den anden art; men vor adgang til disse seks lande — i hvis organisation vi ikke har noget at skulle have sagt — går igennem Tyskland. Det vil være Tyskland, der i så tilfælde dikterer Danmark de betingelser, hvorefter vor samhandel med de seks lande vil kunne finde sted. Det, man er tilbøjelig til at overse i den argumentation, der føres for eller imod en dansk tilslutning til de seks lande, er dette, at kernen i de seks landes organisation, det, der er selve grundprincippet i Romtraktaten, er den indbyrdes præference, med andre ord, at hver af de seks lande giver de øvrige fem en fortrinsstilling, ikke alene med hensyn til toldbegunstigelser, valutabegunstigelser o. s. v., men også den begunstiggelse, der ligger i det snævrere mulige samarbejde. Og denne præference vil bestå, den vil bestå, uanset om der uden om de seks landes kreds bygges et frihandelsområde, i hvilket de seks lande deltager.